

ΜΕΓΑΛΗ ΣΠΗΛΙΑ ΑΧΛΑΔΟΚΑΜΠΟΥ

Βρίσκεται δυτικά του Αχλαδόκαμπου Αργολίδας, στους πρόποδες * του βουνού "Άγιος Ηλίας" κοντά στην τοποθεσία "Ροϊνάς". Η είσοδος είναι επιβλητική - στο μέσο χαρακτηριστικού αμφιθεατρικού βυθίσματος του εδάφους - αλλά δυσεύρετη ανάμεσα σε γκρεμισμένους ογκόλιθους. Στην ίδια πλαγιά του βουνού και 40 μέτρα χαμηλότερα υπάρχει πηγή με πόσιμο νερό.

Οι ντόπιοι πιστεύουν ότι, η σπηλιά επικοινωνεί με την καταβόθρα του Παρθενίου επειδή⁵ οι δύο βρίσκονται αντιδιαμετρικά στο ίδιο βουνό και έχει παρατηρηθεί πως μόνο όταν πέφτει μεγάλο ποτάμι στην καταβόθρα, τότε από τη σπηλιά βγαίνει νερό.

Τα πρώτα 120 μέτρα της σπηλιάς είναι κατηφορικός διάδρομος γεμάτος κατακρημνίσεις. Εδώ η πορεία γίνεται ανάμεσα απο γκρεμισμένους βράχους περπατώντας, έρποντας και με εύκολη αναρρίχηση. Ακολουθεί κατέβασμα 3 μέτρων με ανεμόσκαλα σε αίθουσα γεμάτη άμμο και ύστερα ένα στενό ρήγμα κατεβαίνει σε ρηχή στενόμακρη λίμνη όπου είναι και το χαμηλότερο σημείο της σπηλιάς (-17 μέτρα από την είσοδο). Στο ρήγμα και τη λίμνη βρίσκονται φερτά ογκώδη αντικείμενα (ένας κορμός, πλατιές σανίδες, μεγάλοι τενεκέδες) που αποδεικνύουν την επικοινωνία της σπηλιάς με κάποια καταβόθρα μέσα από περάσματα που χωράει ο άνθρωπος. Στη συνέχεια μεσολαβεί άλλη αίθουσα με άμμο και αμέσως μετά υπάρχει βαθειά λίμνη μήκους 40 μέτρων που χρειάζεται κολύμπι με καταδυτική στολή.

Βγαίνοντας από τη λίμνη η σπηλιά παίρνει τη μορφή γαλαρίας τριγωνικού σχήματος μέσου ύψους 6 μέτρων και πλάτους 4 μέτρων. Ο εκπληκτικός αυτός διάδρομος έχει μήκος 500 μέτρων και είναι σχεδόν οριζόντιος και ευθύγραμμος ώστε μπορεί κανείς να τον διασχίσει τρέχοντας σε 10 λεπτά. Το δάπεδο του είναι από άμμο και σε όλο του το μήκος υπάρχει ποτάμι με καθαρό νερό που έχει ροή από μέσα προς τα έξω και καταλήγει στην προηγούμενη λίμνη. Η πηγή έξω και κάτω από τη σπηλιά έχει περίπου ίση παροχή και έτσι μάλλον πρόκειται για το ίδιο νερό που παρακάμπτει το αρχικό τμήμα της σπηλιάς. Όταν το ποτάμι έχει μεγάλη παροχή, η σπηλιά πλημμυρίζει και βγαίνει νερό και από την κύρια είσοδο. Πολλά υπόγεια ποτάμια έχουν αυτή τη μορφολογία, δηλαδή διπλή έξοδο με δύο κοίτες που πιο μέσα ενώνονται. Η κάτω κοίτη είναι η καινούργια με το ποτάμι και η πάνω είναι η παλιά, συνήθως στεγνή.

Ο μεγάλος διάδρομος προς το τέλος του αρχίζει να έχει αραιές κατακρημνίσεις. Ξαφνικά οι γκρεμισμένοι βράχοι πυκνώνουν και

* Η θέση της σπηλιάς λέγεται και Πινίκοβη

αφήνουν μόνο μικρά περάσματα που συνεχώς στενεύουν. Ένα παχύ στρώμα λάσπης καλύπτει τους βράχους. Μετά από 20 μέτρα δεν χωράει κανείς να περάσει και η εξερεύνηση σταμάτησε εδώ παρά τις εκτιμήσεις για άλλη έξοδο. Φαίνεται πως όταν το ποτάμι γίνεται ορμητικό, μετακινούνται βράχοι και άμμος ώστε οι δίοδοι αλλάζουν πλάτος.

Το μήκος της σπηλιάς είναι 737 μέτρα και η κατεύθυνση 290° (περίπου προς την καταβόθρα Παρθενίου). Διάκοσμος δεν υπάρχει ούτε μπορεί να γίνει τουριστική αξιοποίηση. Η επίσκεψη στη σπηλιά πρέπει να αποφεύγεται όταν ο καιρός είναι βροχερός.

Ο Σπηλαιολογικός Ελληνικός Εξερευνητικός Όμιλος έκανε δύο αποστολές στη σπηλιά το Νοέμβρη του 1993 με τους: Δέμη Γιάννη, Ευσταθίου Γιάννα, Ζούπη Κώστα, Κομπιλήρη Δημήτρη, Μητσάκη Νίκο, Μιχαλοπούλου Μαίρη, Νικολαΐδη Στέφανο, Σπίνο Γιάννη, Χριστοδούλου Ρένα και Μανωλάκο Ηλία. Έγινε φωτογράφιση καθώς και χαρτογράφιση.

Κομπιλήρης Δημήτρης
μέλος του ΣΠΕΛΕΟ

